

[Jørgen Jørgensen.]

en anden ordning på dette område. Jeg skal slet ikke indlade mig i polemik med socialdemokratiets ærede ordfører, det kan vi vente med, til man har fundet noget, der er bedre end det, vi fra konservativ side har prøvet at stille op, og det er jo vanskeligere for et oppositionsparti end for regeringen at forme lovbestemmelserne, idet regeringen langt bedre kan underbygge og behandle dem oven i kontorerne.

Vor opfattelse er, at på et eller andet tidspunkt må vi bort fra denne tilskudsordning; vi går og tror, at vi snyder hinanden allesammen. Hvis man gør det hele op, er jeg helt sikker på, at der ruller mindst 400 mill. kr. om året rundt på den måde, det vil sige ca. 100 kr. over en bank til hver enkeltperson i tilskud, og de beløb skaffes altså, som det blev nævnt af det ærede medlem hr. Bjerg, igennem skatter. Vort forslag er, som det er nævnt fra anden side, hidtil det eneste forsøg, der offentligt er gjort på at komme ud af dette. Der er for mig nemlig ingen tvivl om, at også landbrugsvarer må betales med markedsprisen. Det skal jo alle andre varer, det skal fodtøj, det skal klæder; bortset fra de få mennesker, som får tekstilrabatkort, skal alle andre mennesker betale enhver vare med markedsprisen. Jeg tror ikke det er muligt at blive ved som hidtil; på et eller andet tidspunkt må vi vende tilbage til normale prisforhold. Hvis man tager en ganske speciel vare, hvor forholdene ligger fuldstændig klart, nemlig sukkeret, er det sådan, at for alle os, der arbejder i sukkerproduktionen, hvad enten det er som landmænd eller på fabrikerne, er lønningerne og alle driftsudgifterne fordoblet siden 1939, men prisen på sukkeret er den samme. En sådan tilstand lader sig naturligvis ikke i det lange løb opretholde, uden at statens finanser bringes fuldstændig ud af balance. Man får efter vor opfattelse et ganske falsk billede af, hvordan de virkelige forhold er; når man betragter sukkerproduktionen, ses det tydeligere end på noget andet felt.

Hvordan kan man i det hele taget komme af med rationeringerne, hvis man beholder de nuværende tilskudsordninger? Det er efter min opfattelse ganske umuligt. Det er også efter min opfattelse ganske umuligt for den højtærede landbrugsminister, uden at han kommer i vældigt spektakel med den højtærede finansminister, at ophæve mælkeforfalskningen. Den højtærede finansminister vil øjeblikkelig være der og sige

hov, hov. Handelsministeren har utvivlsomt i et ubevogtet øjeblik ladet sit gode hjerte løbe af med sig, da han sagde: nu skal befolkningen have noget fedt, for dertil siger man øjeblikkelig: det koster 12 mill. kr. Den dag kommer jo — og den kan komme relativt hurtigt, det vil den højtærede landbrugsminister være enig med mig i —, da landbruget vil være i stand til at producere en sådan mængde flæsk, at den danske befolkning vil føle det som et rimeligt krav, at ikke det hele skal gå til eksport, men at den får lejlighed til at forsyne sig lidt rigeligere end i de senere år. Nuvel, det kan man naturligvis gøre, men også det vil stille sådanne krav til statskassen, at jeg vil tro, den højtærede finansminister vil være vanskelig at få i tale. Den højtærede handelsminister har også ladet sit gode hjerte løbe af med sig og forhøjet sukkerrationen; også dette vil stille meget betydelige krav. Således kan man blive ved på det ene område efter det andet, og derfor lader det sig efter vor opfattelse overhovedet ikke gøre at tale om rationeringernes ophævelse, hvis ikke man kommer af med den nuværende form for tilskudsordninger. Ellers vil det være ganske umuligt at skaffe de penge, der skal til for at få det til at løbe rundt.

Nu har vi fra mit partis side i det andet høje ting stillet et forslag til overvejelse og undersøgelse. Jeg kunne fristes til at sige til socialdemokratiets ærede ordfører (Chr. J. Hansen): lad være med at polemisere så hårdt imod det; der er jo ingen, der ved, om ikke socialdemokratiet til syvende og sidst vil finde, at skal man i det hele taget ud af rationeringsordningen, bliver det meget svært at stille noget op, der er bedre. Men intet skulle glæde mig mere, end hvis regeringen kunne komme med et endnu bedre forslag end vort. Vi påstår ikke at have fundet de vises sten, men vi mener, at det forslag, vi har stillet, er en vej ud af det uføre, vi efter vor opfattelse er ved at arbejde os ind i med hele dette rationerings- og tilskudssystem. Derfor har vi regnet med, at når man friholdt familier med børn — og det er jo dem, der mere end nogen anden befolkningsgruppe har måttet bære og altid må bære de byrder, som er en følge af, at priserne bevæger sig i ugunstig retning —, og når man så oven i købet, og det må jo blive følgen, kan foretage en betragtelig skattnedsættelse for alle indtægter mellem 10 000 og 20 000 kr., som der står i forslaget, så skulle man nogenlunde have givet de mennesker dækning, som har rimeligt krav på